

— Че какъ ще ме е страхъ, ами ако съмъ на фрона и почнатъ да падатъ около мене ония ми ти бомби, шрапнели?

Засмѣхъ се и го потупахъ по рамото.

Чичо Витанъ млъкна, стана пакъ сериозенъ и мустацитъ му увиснаха надолу.

— Видите ли, такива юнаци да ми станете, когато порастнете — каза той, отиде въ жгъла,

взе войнишкия си шинелъ и започна да го кърпи.

— А сега. . . маршъ навънъ, при шейнитъ! изкомандва чичо Витанъ.

Знаехме, че той нѣма да проговори скоро и затова се спуснахме по стълбитъ, грабнахме шейнитъ и се юрнахме изъ снѣга.

Скоро при насъ дойде и Благо.

Спасъ Кралевски

Нашата моторизирана армия

